Autor Guste Santini
Subota, 08 Siječanj 2005 19:38

donosi nam Jutarnji list na svojoj petoj stranici od subote, 8. siječnja 2005. godine. Pregovaračka pozicija s Europskom unijom postaje idealan teren za skupljanje novih političkih poena. Još se nije završio drugi krug predsjedničkih izbora, koji se odvijaju u predvidivim gabaritima, već se spremaju i započinju kampanje glede lokalnih izbora. Nije isključeno ukoliko gospođa Kosor dobije više od 40% glasova da ne dobijemo i prijevremene parlamentarne izbore.

Prva godina Sanaderove vlasti jasno je pokazala da je temeljni cilj kojem ova Vlada teži dinamiziranje pregovora i uključivanje Hrvatske u Europsku uniju - što prije. Upravo zato su sva druga pitanja ostavljena «po strani» jer je većina u Saboru dosta tanka a na pritanjima Europske unije niti pozicija niti opozicija neće značajnije odstupati pa je, prema tome, to ujedno i najzahvalnija tema u ovoj i ovakvoj političkoj sceni. Istine radi valja posebno izdvojiti HSP koji postaje najdosljednija stranka usprkos, ponekad, neprijmjerenoj retorici. HSP polako ali sigurno se pretvara u stranku visokih patriotskih zahtjeva kako bi to rekli amerikanci. I dobro je - i korisno - da se u Hrvatskoj čuju tek sporadični nacionalistički ispadi (a i oni su sve rijeđi) jer se upravo na taj način pokazuje visok stupanj tolerancije među narodima na ovom tragičnim području.

Odjednom su se glasovi digli glede moguće rasprodaje nekretnina strancima. Ponovno je oživjela feudalna misao temeljena na fiziokratima. Odjednom su svi zainteresirani da kažu kako su za očuvanje djedovine a da pri tom zaboravljaju da je nacionalno bogatstvo uglavnom već prodano. Još davne 1992., 1993. i 1994. godine sam pisao o potrebi preispitaivanja politike privatizacije koja je tada započela i opasne destrukcije privredne strukture koja je tom privatizacijom započela. Istina Bog stvari su započele podržavljanjem nacionalnog (tada društevnog) bogatstva. Svemu je doprinio i PDV i rebalans proračuna u 1998. godini. Samo da podsjetim čitaoca da sam 1994. godine u Ekonomskoj politici za 1994. godinu na kraju rada otprilike napisao: «Nismo naslijedili nacionalno bogatstvo od naših roditelja da ga rasprodamo već da ga čuvamo i predamo našoj djeci». Ovom stavu svakako valja pridodati zajednički rad sa današnjim guvernerom Narodne banke Hrvatske pod naslovom «Pretvorba, odakle dolazimo .. kuda idemo».

Ovo iznosim samo zato da podsjetim da je država (ras)prodavala što je konfiscirala svojim građanima. Nikakvi se apeli nisu tada čuli. Međutim, sada, kada obespravljeni građani žele prodati svoju djedovinu odjednom smo postali svjesni i tražimo, čak zahtjevamo, da se odgodi prodaja nekretnina strancima. Da li će Hrvatska izgubiti subjektivitet ako se proda pola otoka Žut na Kornatima ili neka dotrajala zgrada u nekom malom mjestu na otoku ili kopnu. Koliko je starih kuća koje država, kao bitan dio kulture ovog prostora, nije nikada željela pa samim time i pokušala sačuvati. Kako reći ocu da ne proda djedovinu i školuje/izlijeći svoju djecu ili nekog drugog člana obitelji u vrijeme kada smo sve što je vrijedilo zapravo prodali u bezcjenje; 300.000 radnika poslali u prijevremene mirovine i tako oduzeli si pravo subjektiviteta. Priča je započela prodajom bankarskog (za gospodarstvo ono predstavlja krvotok) sustava istovremeno predajući i više od 14 milijardi dolara nacionalne štednje.

Prema tome, nitko nema pravo da određuje bilo kom što će činiti privatnim vlasništvom a najmanje oni koji su rasprodali nacionalno bogatstvo.

U vrijeme kada većina građana ove zemlje živi na rubu egzistencije govoriti o zabrani borbe za život uključivši i prodaju vlastite imovine čini mi se, blago rečeno, licemjernim.